

Stephanie Perkins

J.S.L.A

„ și „

Fericirea
până la
adânci
bătrâneti

„

Traducere din limba engleză și note de
CRISTINA JINGA

capitolul unu

E miezul nopții, e zăduf, și s-ar putea să fiu drogată cu Vicodin¹, dar tipul āla — tipul *āla de colo* — e el.

El.

Postura lui îmi este familiară ca un vis care nu-mi dă pace. Umerii coborâți, capul înclinat spre dreapta, nasul la două degete distanță de vârful condeiului. Absorbit. Inima mi se umple cu un soi de euforie dureroasă. E aproape, la numai două luni depărtare, și stă cu fața spre mine. Cafeaua clocotește. Aerul e încărcat de aroma cafelei amar-dulceagă. Trei ani de dor erup prin trupul meu și îmi țășnesc pe buze:

— Josh!

Își ridică iute capul. Pentru un lung moment, un foarte lung moment, el doar se uită la mine. Și apoi... clipește.

— Isla?

— Știi cum mă cheamă! Știi să-mi *pronunți* numele!

Cei mai mulți îmi zic Izla, dar numele meu se rostește Ai-la. O insulă fără sfârșit. Înfloresc într-un zâmbet, care-mi pieră însă imediat. *Au!*

¹ Analgezic opiacă.

Josh se uită în jur, de parcă ar căuta pe cineva, după care pune, cu grijă, condeiul jos.

— Aă, da. Am stat unul lângă celălalt la o mulțime de cursuri.

— Cinci cursuri unul lângă celălalt, douăsprezece cursuri împreună, în total.

O pauză.

— Așa e, confirmă el, încet.

O altă pauză.

— Te simți bine?

Un tip care arată ca un Abraham Lincoln Tânăr, cu o obsesie pentru piercinguri, îmi aruncă un meniu de o singură pagină laminată pe masă.

Nu mă uit la el.

— Ceva moale, te rog.

Abe se scăpină în barbă, plăcăt.

— Dar să nu fie supă de tomate, pudding de ciocolată sau piure de mere. Numai asta am mâncat azi, adaug.

— Aha, se înviorează Abe, ești bolnavă.

— Nu.

Se întunecă din nou.

— Mă rog.

Îmi smulge meniul din față.

— Ești alergică la ceva? Ești pe cușer? Vegetariană?

— Hm?

— O să-arunc un ochi în bucătărie.

Si pleacă grăbit.

Îmi întorc atenția la Josh, care continuă să mă privească. Se uită în jos, la caietul lui de schițe, înapoi în sus și iar în jos. De parcă n-ar fi sigur că mai purtăm o conversație. Mă uit și eu în jos. Încep să fiu din ce în ce mai alarmată că, dacă mai vorbesc, mâine s-ar putea să am ceva de regretat.

Dar... de parcă nu mă pot abține — pentru că *nu* mă pot abține, nu când sunt în preajma lui — îmi ridic privirea. Venile îmi pulsează, în timp ce-l sorb din ochi. Nasul lui, lung și frumos. Brațele lui, subțiri și sigure. Pielea lui palidă e cu câteva

tonuri mai închisă de la soarele verii, iar tatuajul negru i se iștește de sub mâneca tricoului.

Joshua Wasserstein. Dragostea mea pentru el e aproape insuportabilă.

El își ridică din nou ochii și roșesc. Roșitul. Blestemul roșcaților din toate timpurile. Îi sunt recunoscătoare când își drege glasul să vorbească.

— E ciudat, știi? Că nu ne-am întâlnit până acum.

Mă agăț de firul asta.

— Vii des aici?

— Oh, se luminează la față, dar se joacă nervos cu condeiul. Voiam să spun, prin oraș. Știam că locuiești în Cartierul de Vest, dar nu te-am văzut niciodată prin jur.

Simt o apăsare în piept. Eu știam asta despre el, dar habar n-aveam că *el* știa asta despre *mine*. Eram amândoi la o școală cu internat pentru americani, la Paris, dar ne petreceam vacanțele în Manhattan. Toată lumea știe că Josh locuiește aici, pentru că tatăl lui deține unul dintre cele două locuri ale statului New York în Senatul Statelor Unite. Dar nu există niciun motiv să țină cineva minte că și eu locuiesc aici.

— Nu ies prea des, spun eu repede. Dar acum mor de foame și n-am nimic de mâncare acasă.

Și atunci, cumva, mă planzez în scaunul liber de vizavi de el. Busola care-mi atârnă la gât se pocnește de masă.

— Măselele de minte mi-au fost scoase în dimineață astă și am luat toate medicamentele alea, dar încă mă mai doare gura și de aceea nu pot mâncă decât mâncăruri moi.

Josh zâmbește pentru prima oară.

Succesul se umflă în mine ca balonul. Îi răspund cu un zâmbet cât de larg pot, chiar dacă doare.

— Ce-i?

— Ai luat analgezice. Acum înțeleg.

— Ah, să-mi bag!

Pun picior peste picior și izbesc cu genunchiul în masă.

— Mă port chiar aşa de truli?

El râde, surprins. Oamenii întotdeauna râd, pentru că nu se aşteaptă la expresii ca să-mi bag, venind de la cineva atât de firav ca mine, cu o voce atât de blândă, atât de dulce.

— Mi-am dat seama că era ceva diferit, zice el. Atâtă tot.

— Efectele secundare includ cruda combinație de epuizare și insomnie. Exact motivul pentru care sunt aici, acum.

Josh râde din nou.

— Eu mi le-am scos vara trecută. O să te simți mai bine, mâine.

— Promiți?

— Nu chiar. Dar, în câteva zile, cu siguranță.

Zâmbetele noastre se sting într-o tacere meditativă. Rareori ne vorbiserăm la școală și niciodată în afara ei. Eu sunt prea timidă, iar el e prea rezervat. În plus, a avut aceeași iubită, o vesnicie.

A avut.

Se despărțiseră luna trecută, chiar înainte de absolvirea ei. Josh și cu mine mai avem încă un an de liceu. Și mi-aș fi dorit ca asta să fi fost un motiv logic pentru ca el să arate un interes subit pentru mine, dar... nu e. Fosta lui iubită era tenace și deschisă. Invers decât mine. Poate de aceea sunt și eu surprinsă, când mă trezesc arătând spre caietul lui de schițe, dormică să prelungesc starea astă de moment. Acest miracol al conversației.

— La ce lucrezi? întreb.

Brațul lui se mișcă pentru a acoperi desenul aflat la vedere, care înfățișează pe cineva ce seamănă cu Abe Lincoln Tânăr.

— Eu doar... mă prosteam.

— Ăla-i chelnerul nostru, rânjesc eu.

Au!

El pare un pic intimidat, când își retrage brațul, dar ridică din umeri.

— Și perechea din colț.

Cum, nu suntem singuri?

Mă răsucesc în scaun și descopăr un bărbat și o femeie de vîrstă mijlocie, tocmai în fundul cafenelei, împărțind un exemplu

plar din ziarul *Village Voice*. Alți clienți nu mai sunt, deci n-am greșit cu mult. Nu prea mult. Mă întorc iarăși la Josh, cu îndrăzenală sporită.

— Pot să văd?

L-am întrebat! *Nu pot să cred că l-am întrebat asta!* Mereu am vrut să mă uit în caietele lui de schițe, mereu am vrut să pun mâna pe unul. Josh e cel mai talentat artist de la școala noastră. Lucrează în mai multe stiluri, dar adevărata lui pasiune o reprezintă banda desenată. L-am auzit odată spunând că are în proiect un roman grafic despre viața lui.

O autobiografie. Un jurnal. Ce secrete va conține?

M-am mulțumit cu mâzgăliturile zărite peste umărul lui, cu picturile scorojindu-se în atelierul de artă, cu schițele lipite pe ușile prietenilor săi. Stilul său e aproape excentric. E melancolic și frumos, complet personal. Liniile sunt îngrijite. Asta dovedește că acordă atenție. Oamenii nu cred în atenția lui, pentru că, aparent, el visează cu ochii deschiși, chiulește de la ore și nu-și face teme, dar văzându-i desenele îmi dau seama că se înșală.

Mi-ar plăcea să se uite și la mine cum se uită la modelele lui. Pentru că atunci ar vedea că, în afară de *timidă*, am și alte trăsături, la fel cum și eu văd că, în afară de *pierde-vară*, și el are alte trăsături.

Obrajii îmi ard din nou — de parcă mi-ar fi putut auzi gândurile — și atunci îmi dau seama că.... mă studiază. Oare am abuzat de polițeia lui? Expresia i-a devenit preocupată și mă încrunt. Josh face semn din cap spre masă. Caietul lui de schițe e deja în fața mea.

Râd. Și el la fel, deși oarecum nedumerit.

Caietul este încă deschis la schița la care lucrează. Un fior mă electrizază. Pe o pagină, fața lui Abe se uită cu plăcere spre cotorul caietului de schițe. Până și inelele din nas, sprâncene și urechi par posace și plăcute. Pe pagina cealaltă, Josh a surprins perfect cuplul de vîrstă mijlocie, puțin încruntat și studios.

Ating un colț, unul fără tuș, cât se poate de ușor. Ca să-mi dovedesc mie însămi că momentul acesta este real. Vocea îmi devine respectuoasă.

— Sunt grozave. E plin de portrete dintr-astea?

Josh închide caietul de schițe și îl trage înapoi spre el. Paginile sunt îngroșate de folosință. Pe copertă e un sticker albastru în forma Americii. Pe el a scris: BUN VENIT. Nu știu ce vrea să însemne, dar îmi place.

— Mersi, îmi zâmbește el din nou. E cu de toate, dar, da. În principal, portrete.

— Și ai dreptul să faci asta?

Se încruntă.

— Ce anume?

— Adică, n-ai nevoie de acceptul lor?

— Ca să-i desenezi? întrebă.

Eu dau din cap și el continuă:

— Nu. Nu le folosesc la nimic special. Nici măcar nu e caietul meu bun. Vezi? Nu pot să desprind foile.

— Faci des asta? Desenezi străini?

— Bineînțeles.

Întinde mâna după cafeaua lui, apucând paharul cu degetul arătător. Lângă unghie, are o pată neagră de tuș.

— În orice, ca să fii bun, trebuie să exercezi.

— Vrei să exercezi pe mine? întrebă.

Peste obrajii lui Josh trece o îmbujorare, chiar în clipa în care Abe trântește două farfurii pe masă.

— Supă de pui și plăcintă cu brânză, îmi spune Abe. Astăzi tot ce avem.

— Merci, răspund eu.

— De nada.

Abe își dă ochii peste cap și se îndepărtează.

— Ce-are băiatul ăsta? bolborosesc eu și mă încig în plăcinta cu brânză. Ohdoamne, cebună! mormăi cu gura plină. Vreisăguști?

— Ăă, nu, mulțumesc.

Josh e tulburat.

— Pari flămândă.

Încep să devorez fericită restul.

— Așadar, locuiești în apropiere? întrebă el, peste câteva momente.

Înghit.

— La două minute de aici.

— Și eu la fel. Zece minute.

Probabil că arăt surprinsă, întrucât continuă:

— Știu. Ciudat, nu-i aşa?

— Mișto.

Îmi hălpăi supa.

— Ohdoamne. E incredibilă!

Mă privește tăcut, încă vreun minut.

— Deci... ai vorbit serios? Nu te-ar deranja dacă te-aș desena?

— Nu, mi-ar plăcea.

Te iubeeeesc.

— Cum ar trebui să stau?

— Nu-ți face probleme. Tu vezi-ți de treabă.

— Ha! O să mă desenezi mâncând ca un cal. Nu. Porc. Vreau să zic porc. Vreau să zic porc sau cal?

Josh clatină din cap, amuzat. Deschide caietul de schițe la o pagină nouă și își ridică ochii. Privirile ni se întâlnesc. Sunt stupefiată.

Căprui ca aluna.

Descoperirea se adaugă de la sine pe lista mea mintală cu Amânunte Despre Josh. Uneori, ochii lui mi s-au părut verzi, alteori căprui. Acum știu de ce.

Ca aluna. Ochii lui Josh sunt *ca aluna*.

Plutesc într-o ceață verde-cafenie. *Scărțătitul* penișei sale se împletește cu hârșătitul unui cântec folk vechi, venind din boxe. Melodia lor, combinată, e dor și freamăt și zbucium și dragoste. Afară, norii de furtună se sparg. Ploaia și vântul se alătură ansamblului și eu fredonez cu ele. Capul îmi cade pe geamul vitrinei.

— De cât timp stau așa?

— De o vreme, zâmbește Josh. Deci, medicamentele pe care le-ai luat. Bună marfă, hm?

Scot un geamăt:

— Spune-mi că nu mi-au curs balele.

— Fără bale. Arătai fericită.

— Sunt fericită, zic eu.

Pentru că... sunt. Ochii mi se întunecă.

— Isla, șoptește el. *E timpul să plecăm.*

Îmi ridic capul de pe masă. Când a ajuns pe masă?

— Kismet se închide.

— Ce-i aia Kismet?

— Soartă, zice el.

— Ce?

— Numele cafenelei.

— Oh. OK.

Îl urmez spre ușă și ieșim în noapte. Tot mai plouă. Picături sunt dodoloațe și calde. Îmi acopăr capul cu mâinile goale, iar Josh își vâră caietul de schițe sub cămașă. Îi zăresc o clipă abdomenul. *Bun-bun.*

— Bun-bun la burtică.

El, uluit:

— Ce?

— Hmm?

Un zâmbet îi joacă în colțul buzelor. Îmi vine să le sărut, câte un sărut pe fiecare colț.

— OK, Truli, clatină el din cap. Pe unde?

— Pe unde să ce?

— Să ajungem la tine.

— Vii pe la mine?

Sunt încântată.

— Te conduc acasă. E târziu. Și plouă cu găleata.

— Oh, ce drăguț, zic eu. Ești drăguț.

Luminile mașinilor strălucesc galben pe asfaltul ud. Îi arăt direcția și o luăm la fugă pe Boulevardul Amsterdam. Ploaia se înțețește.

— Aici! zic eu și ne adăpostim sub schelele ce înconjoară un imobil.

Picături de ploaie grele răpăie pe tabla schelei ca o mașinărie de pinball.

— Isla, stai!

Dar prea târziu.

Schelele sunt, în general, ideale ca să scapi de vreme rea, dar, din când în când, barele se încrucișează astfel încât creează o pâlnie, care poate colecta apa și te face flească. Sunt udă. Flească. Părul mi-e lipit de față, rochia mi-e lipită de corp și apa îmi pleosește între sandale și tălpi.

— Ha-ha.

Nu prea e râsul meu.

— Ești bine?

Josh se apleacă întrând pe sub schele, ocolind cascada și apoi se oprește lângă mine.

Chiar râd. Mă țin de burtă.

— Mă doare... gura... când râd. Gura. Gura și burta. Și gura.

Râde și el, dar e distrat. Ochii lui se ridică subit și se pironesc hotărât pe față mea și îmi dau seama că se uitase în altă parte. Zâmbetul meu se lătește. *Mulțumesc, pâlnie deșanțată.*

Josh se foiește în loc, ca pe ghimpi.

— Aproape c-am ajuns, da?

Fac semn spre un sir de clădiri cu fronton, de pe partea cealaltă a străzii.

— A doua. Cu ferestre verde-bronz și acoperiș cu olane.

— Le-am desenat pe-astea cândva.

Face ochii mari, impresionat.

— Sunt splendide.

Apartamentul părinților mei e situat într-una din seria de case în stil flamand, construite la sfârșitul secolului al nouăsprezecelea. Locuim într-unul dintre singurele cartiere destul de